

Editorial

Temps de mobilitzacions

Una de les qüestions que ha ocupat els titulars de la premsa darrerament ha estat la proposta del govern de Zapatero d'endarrerir l'edat de jubilació als 67 anys. Aquesta mesura és una mostra més del retrocés que està patint la classe treballadora quant als seus drets. Els sindicats no varen trigar a donar resposta i el passat mes de febrer se celebrava a Barcelona una multitudinària manifestació en contra de la mesura. Mentrestant, des de Joves Comunistes continuem amb la campanya per les 35h de treball setmanals sense reducció salarial. Aquesta proposta permetria, no només un augment de temps per als treballadors i treballadores, sinó que també fomentaria la creació de nous llocs de treball, contribuint

així a la disminució de l'atur.

D'altra banda, l'educació pública es va posar dempeus el passat mes de març amb una manifestació contra la política educativa de la Generalitat que no garanteix la cobertura neces-

sària a l'ensenyament públic. La manifestació va ser una demostració de força unitària dels sindicats que demanaven més recursos per al sistema educatiu,

reducció d'alumnes a les aules i la no retallada de les plantilles de professorat.

Finalment, cal recordar dues dates importants que vindran properament. El 14 d'abril serà el 79è aniversari de la proclamació de la II República. Coincidint amb aquesta efemèride, el PCE presentarà davant la Comissió de Peticions del Congrés dels Diputats una proposta per a que els comptes de la Casa Reial siguin públics i estiguin a l'abast de tota la població. L'altra data important és l'1 de maig, Dia Internacional dels Treballadors i les Treballadores. Ara, més que mai, és necessari lluitar pels drets de la classe treballadora i no retrocedir en la lluita cap a una societat més justa i lliure.

Reivindicant el record del Ché a La Salut

El districte de La Salut és un dels més densament poblats de Badalona, doncs juntament amb Llefia i tot i que no representen ni la tercera part de tota la superfície de Badalona, acull fins el 30% del total de població de la ciutat. Es tracta de barris històricament receptors d'immigració, habitats per la classe treballadora i tradicionalment deficitaris en serveis i instal·lacions. A dia d'avui, La Salut és fruit de les lluites veïnals que encara ara reivindiquen millores com l'adaptació de l'entorn als discapacitats o l'arribada del me-

tro. Després d'anys d'aquesta històrica reivindicació, el veïnat de La Salut podrà gaudir a partir de la primavera d'una parada de metro que per fi comunicarà adequadament amb la resta de la ciutat. Celebrem aquesta important millora, ja que es feia imprescindible dotar la població de la zona d'una major capacitat de mobilitat.

La nova parada de metro s'ubica sota una plaça on hi ha una escultura erigida en honor al Che Guevara. Les entitats i associacions de la zona porten molt de temps reivindicant que la nova parada de

metro faci al·lusió d'alguna forma a l'exemplar revolucionari, doncs els barris de la zona són resultat de les lluites populars i el veïnat vol ara dedicar el seu espai a la memòria d'algú que va donar la seva vida per la millora dels treballadors i treballadores. Ara caldrà veure com actua l'ajuntament davant la petició. Joves Comunistes donem tot el nostre suport a les entitats de La Salut i Llefia que estan impulsant aquesta iniciativa, que creiem necessària si volem que no s'oblidi l'essència popular i treballadora d'aquests barris.

Un día en la SGAE, o cómo lucrarse sin trabajar

Los aficionados que acuden al estadio del CF Badalona para presenciar a su equipo ven como desde febrero sus jugadores salen al campo sin su himno. No se ha extraviado el archivo de audio. Simplemente, han decidido eliminar el himno para no tener que ceder a las exigencias económicas de la Sociedad General de Autores y Editores (SGAE), que les obligaba a pagar 140 euros por escucharlo.

El equipo de fútbol de Badalona, que celebró su centenario en 2003, para conmemorar la efeméride, decidió cambiar el himno y elaborar uno nuevo llegando a un acuerdo con el artista Solé i Amigó para que les hiciera la letra y con otro artista (cuyo nombre no ha querido revelar el club) para que les compusiera la música. Finalmente, solo Solé i Amigó les cedió los derechos de autor al club, por lo que la SGAE acusó al equipo de poner un himno sin tener los derechos de la música.

Hasta aquí, ésta podría ser una historia puramente anecdótica que podría haber pasado en cualquier ciudad, si no fuese porque no ha sido el único suceso de similares características, ya sea respecto a un equipo de fútbol, o en las más extrañas situaciones que se puedan haber dado alrededor de una pieza musical. Allí ha estado siempre la SGAE para reclamar la porción de los beneficios, que según ella, les pertenece por "derecho" propio.

Este "derecho" que in-

vocan se basa en la llamada remuneración compensatoria por copia privada o canon por copia privada, que es una tasa aplicada a diversos medios de grabación, cuya recaudación teóricamente reciben aquellos autores, editores, productores y artistas, que estén asociados a la entidad privada que en cuestión gestiona sus derechos de autor. Aunque esta tasa se incorporó a la legislación en

totalmente arbitrario, es decir, no existe un control sobre que obras musicales son las utilizadas para repartir el dinero entre los autores y propietarios de los derechos asociados a la SGAE, con lo que el dinero que "usurpan" es repartido entre ellos como si de cromos se tratase en el recreo de una escuela.

Por otro lado, y desde el punto de vista de los derechos fundamentales un aspecto muy importante, estaría que el canon se cobra también a quien usa las cintas, CD o DVD para grabar su propia música, datos personales o material que no pertenezca a socios de la SGAE, por lo que se estaría vulnerando la presunción de inocencia, ya que presumirían que toda persona que adquiriera un soporte grabable virgen, lo utilizará para copiar material registrado, con lo cual el "fraude" cometido por la SGAE está siendo doble, además de pagar a una entidad privada por algo que ya

hemos pagado, tenemos que pagar cuando queremos realizar materiales de carácter personal. Lo que hace esta gente por lucrarse no tiene nombre.

Desde estas breves líneas, no podemos decir con exactitud si algún día la SGAE conseguirá cobrar por todos los derechos de autor que dicen "proteger". Pero de momento lo único que podemos asegurar, es que ha logrado algo que parecía al menos igual de difícil, superar a Hacienda como la entidad más odiada por todos los españoles.

1987, no se hizo conocida por todos hasta el año 2003, cuando la suma recaudada por la SGAE se situó en 300 millones de euros, gracias a la ampliación del canon digital primero a los CD y DVD, y después, en 2007, a las grabadoras de CD+DVD, a los MP3, y a los teléfonos móviles capaces de almacenar o reproducir música.

Pero nos debemos preguntar ¿es legal cobrar este canon? Y alguien podría decir: Aunque no nos guste, si lo dice la Ley será que sí es legal. Ante esto hay que aclarar que el canon es una tasa de carácter

Contra el retard de la jubilació

Per intentar pal·liar els efectes de la crisi econòmica que està patint el sistema capitalista, el govern espanyol ha iniciat una sèrie de mesures politicoeconòmiques per millorar aquesta situació. Entre elles destaca la proposta de retardar l'edat de jubilació dels i les treballadores fins als 67 anys. Amb aquesta proposta, el govern de Zapatero pretén ampliar el període de recaptació d'impostos amb les afiliacions a la Seguretat Social i d'altra banda estalviar-se, tot retardant-lo, el fer front a noves jubilacions.

Amb aquesta proposta, qui més veu agreujada la crisi som els joves: aquest sistema laboral actual no ha sabut adaptar-se a les necessitats dels joves, tenint sempre una de les taxes d'atur més elevades de la població activa. Amb aquesta

proposta, també, augmenta la impossibilitat de trencar amb una precarietat laboral que ens força a signar contractes a temps parcial, contractes amb període de prova o contractes en els quals el salari mínim interprofessional és

a l'ordre del dia.

Amb aquestes previsions, des de Joves Comunistes no ens queda una altra opció que dir NO a aquesta proposta del Ministre Corbacho i cridar a totes aquelles mobilitzacions que vagin sortint per intentar parar aquest

procés, tot tenint com a objectiu, si no s'assoleix un acord abans, la vaga general.

Com a proposta, des de Joves Comunistes apostem per una jornada laboral de 35 hores per a tothom, amb la qual cosa es crearien nous llocs de treball, arribant així a una plena ocupació. D'aquesta proposta, el jovent en surt fortament beneficiat, ja que es necessitaria població activa per fer front a aquesta nova demanda de treballadors i treballadores; a més, l'Estat del Benestar en sortiria reforçat, ja que hi hauria un increment de l'afiliació a la Seguretat Social, incrementant així els ingressos de la mateixa.

En recolzament de la revolució cubana

Joves Comunistes veiem amb preocupació la campanya orquestrada pels grans mitjans de comunicació i els poders polítics occidentals contra la revolució cubana, arran de la mort del pres comú Orlando Zapata, en vaga de fam.

Volem recordar que aquest pres ho era per delictes que res tenien a veure amb la política, tals com estafa, violació de domicili o fracturar el crani a un ciutadà amb un matxet. La vaga de fam, reclamant privilegis fora de lloc i l'estatus de "pres polític", ha sigut producte de les maniobres contra Cuba per part del govern dels EUA i les organitzacions contrarevolucionàries, financades per aquest des de fa dècades.

JC aprofitem per recordar que als Estats Units continuen presos 5 cubans pel simple fet d'infiltrar-se a les organitzacions terroristes de Miami amb l'objectiu de defensar el seu país.

Frenem l'ultradreta

Arran de la polèmica sobre la decisió -finalment no permesa- de l'ajuntament de Vic sobre no empadronar els immigrants sense papers, s'ha generat un debat social molt important al voltant de la immigració.

Els comunistes considerem que cap persona és il·legal, llavors no es pot contemplar la possibilitat que ningú deixi d'estar empadronat per raó del seu origen. De fet, el padró municipal es una eina molt important per calcular les necessitats de la població en matèries bàsiques com ara la sanitat o l'educació, que si no abarquen als col·lectius més desfavorits, crearàn sens dubte greus problemes socials.

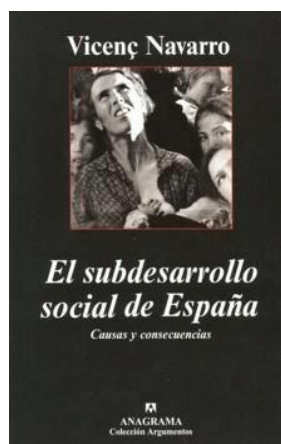
Volem denunciar l'aprofitament d'aquest fet de l'ultradreta, que vol recollir els fruits de la polèmica de cara a les eleccions autonòmiques, dividint a la classe treballadora en benefici dels poderosos.

Libro: "El subdesarrollo social en España. Causas y consecuencias"

El capitalismo "humanizado" fecundado en los años posteriores a la Segunda Guerra Mundial, y producto directo de la presión que ejercía la Unión Soviética en el bloque capitalista con todo un helenco de garantías sociales, que dió como producto el más que manido término y sistema del "Estado del bienestar". Es el eje central que trata el libro de Vicenç Navarro, concretado en el caso español, y que analiza des de todos los ambitos de carácter social.

En primer lugar, analiza las deficiencias de los servicios públicos a partir de una perspectiva económica, estableciendo comparaciones en cuanto a inversión, principalmente, entre el gasto público medio de los países de la Unión Europea y España, en servicios básicos como educación, sanidad, ayudas a familias, pensiones, renta básica, etc. Además, en esta misma parte del libro, hace un vasto análisis de la polarización de España, la cual ha ido aumentando cada vez a una mayor velocidad en las últimas dos décadas, motivada en gran parte, por las políticas neoliberales por lo que se refiere a tasas impositivas, y a una más que deficiente estructuración del mercado laboral. En la mayoría de los apartados, el catedrático catalán fija tres porcentajes, la inversión española en un determinado ámbito que forma parte del Estado del Bienestar, como pueda ser sanidad, la media de

gasto europeo, y el que, según su parecer, sería el ideal. Esta comparativa, suele esclarecer el porqué del título del libro de Vicenç Navarro. No hay en un sólo servicio del Estado del Bienestar en el que España se mantenga en la línea media de los Estados de la Unión Europea, especialmente en ámbitos tan relevantes como

lo son la educación y la sanidad, hecho muy sintomático de la situación que vive actualmente el Estado, y que nos ayuda a entender la actual crisis social, huelga mencionar la económica, en la que nos encontramos.

Más adelante, en la segunda parte del libro, Vicenç Navarro contextualiza históricamente el porqué de todas las deficiencias sociales que sufre el Estado español, pasando por el fascismo de la dictadura franquista, las instituciones reaccionarias que ayudaron a que ésta prosperase, es decir, la Iglesia, entre otras, hasta la denominada, por el au-

tor, "transición inmodélica". De entre todos estos factores cabe destacar dos puntos, en primer lugar el ataque constante a todo el revisionismo histórico que, hoy por hoy, prolifera sin cesar en los medios de comunicación maquillando el fascismo sufrido por el pueblo español en mero caudillismo "necesario por la inestabilidad de la República". Y en segundo lugar, la relevancia que tuvo la "transición inmodélica" como puerta abierta en el actual, supuesto, período democrático, para todas las fuerzas reaccionarias que ayudaron a la instauración del franquismo. Esta balsa de agua para los poderes fácticos "predemocráticos", queda materializada según el autor, en la subvenciones a la Iglesia, o el mantenimiento en la escena política de figuras tan ilustres como la del señor Manuel Fraga Iribarne. Todos estos motivos son los que ayudan a entender porque, a posteriori, se llevan a cabo políticas públicas, paradójicamente, tan poco públicas, es decir, poco productivas socialmente.

Finalmente hace un breve análisis del contexto internacional, subrayando las grandes potencias capitalistas, como Estados Unidos y sus más que deficientes rasgos democráticos. Y las posibles alternativas que plantea políticamente para el caso español, basadas ,principalmente, en el estilo socialdemócrata sueco, y apelando al modelo del Partido Demócrata americano.

Contacta amb Joves Comunistes!

Nom i cognoms:

Direcció:

Telèfon

Correu electrònic:

Comentaris:

- Vull afiliar-me a Joves Comunistes
- Vull col·laborar amb Joves Comunistes
- Vull informació de les activitats

www.jovescomunistes.cat

Retalla aquest recuadre i envia-ho a la seu comarcal de la Joventut Comunista:
c/ Pius XII, nº 29 (Badalona)